

Zarzuty i główne argumenty

I. Zarzut pierwszy dotyczący podmiotowego zakresu zastosowania art. 101 TFUE

Sąd naruszył prawo dokonując wykładni pojęcia „przedsiębiorstwa” oraz przepisów dotyczących rozkładu ciężaru dowodu w odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu uczestnictwa w naruszeniu art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE). W pkt 36-50 zaskarżonego wyroku Sąd skoncentrował się na niewłaściwej kwestii, mianowicie czy Portielje jest przedsiębiorstwem. Tymczasem powinien był zbadać, czy w swojej decyzji Komisja słusznie przyjęła za punkt wyjścia, iż Portielje należała do przedsiębiorstwa, które dopuściło się naruszenia. Do problematyki tej mają w pełnym zakresie zastosowanie zasady sformułowane w wyroku w sprawie C-97/08 P Akzo Nobel i in.⁽¹⁾, włącznie z domniemaniem dotyczącym 100-procentowego udziału.

II. Zarzut drugi dotyczący obalenia domniemania pewnego wpływu

A. Część pierwsza

Stwierdzając, że personalne powiązania pomiędzy Portielje i Gosselin dotyczą jedynie połowy zarządu Portielje Sąd dokonał oczywiście błędnej oceny dowodów, w każdym razie w zakresie, w jakim Sąd chciał zasugerować w ten sposób, iż przedmiotowi członkowie zarządu nie mogli mieć żadnego określonego wpływu na politykę realizowaną przez Portielje. Przedmiotowe osoby dysponowały w każdym razie razem wystarczającą liczbą głosów w zarządzie, aby móc określać politykę realizowaną przez Portielje.

B. Część druga

Sąd orzekł w każdym razie błędnie, że mimo personalnych powiązań w przypadku Portielje obalone zostaje rozwinięte w orzecznictwie domniemanie 100-procentowego udziału, ponieważ w odnośnym okresie nie podjęła ona żadnych formalnych decyzji administracyjnych. Stanowisko Sądu nie jest do pogodzenia z funkcjonalnym charakterem pojęcia przedsiębiorstwa i z zasadami sformułowanymi w wyroku w sprawie Akzo Nobel i in.

C. Część trzecia

Sąd orzekł również błędnie, że w przypadku Portielje obalone zostaje domniemanie 100-procentowego udziału, ponieważ w odnośnym okresie nie miało miejsca żadne walne zgromadzenie Gosselin. Również to stanowisko Sądu nie jest do pogodzenia z funkcjonalnym charakterem pojęcia przedsiębiorstwa i z zasadami sformułowanymi w wyroku w sprawie Akzo Nobel i in.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens NV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 sierpnia 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-441/11 P)

(2011/C 331/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, S. Noë i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Verhuizingen Coppens NV

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens przeciwko Komisji;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności, bądź stwierdzenie nieważności jedynie art. 1 lit. i) decyzji C(2008) 926 wersja ostateczna w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) w zakresie, w jakim pociąga ona Verhuizingen Coppens NV do odpowiedzialności za porozumienia w sprawie prowizji;
- ustalenie wysokości grzywny na poziomie, który Trybunał uważa za stosowny;
- obciążenie Verhuizingen Coppens NV kosztami postępowania odwoławczego oraz częścią kosztów postępowania przed Sądem, którą Trybunał uważa za stosowną.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Sąd, stwierdzając nieważność w całości decyzji Komisji, na mocy której Coppens została pociągnięta do odpowiedzialności za jednolite ciągłe naruszenie, które w odnośnym czasie polegało na porozumieniu w sprawie prowizji i porozumieniu w sprawie ofert osłonowych, w oparciu o uzasadnienie, że nie zostało wykazane, iż Coppens wiedziała o porozumieniach w sprawie prowizji, względnie musiała być o nich wiedzieć, naruszył prawo, w szczególności art. 263 i art. 264 TFUE oraz zasadę proporcjonalności. Również w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości i skutecznego egzekwowania unijnych reguł konkurencji Sąd powinien był stwierdzić jedynie nieważność zaskarżonej w zakresie, w jakim decyzja ta czyniła Coppens odpowiedzialną za porozumienie w sprawie prowizji, ponieważ stwierdzenie nieważności tej decyzji w pełnym zakresie oznacza, że udział Coppens w porozumieniu w sprawie ofert osłonowych pozostaje bezkarny, jeżeli Komisja nie wyda nowej decyzji dotyczącej tej części pierwotnego naruszenia. Mogłoby to jednakże doprowadzić do niekorzystnego podwojenia postępowań administracyjnego i sądowego, a być może byłoby również niezgodne z zasadą *ne bis in idem*.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 10 września 2009 r. (Zb.Orz. 2009, s. I-8237).